

Tóth Ágnes

Kutyabőr

Még alig nyitott ki a kisvárosban a Körös-parti kocsmá, máris teltház volt és óriási ivászat. Ilyen ritkán fordult elő, inkább csak a halász és pár korán kelő tért be ilyen tájt egy-egy deci töményre, aztán ment is a dolgára és csak késő délután tért vissza sörözni az alkalmi munkából szerzett pénzén.

– Sanyi, kérem, jöjjön ide, és segítsen az üres poharakat és sörösüvegeket összeszedni az asztalokról, amíg megérkezik Anka – szólta oda a halásznak Miranda, a pultosnő, aki alig győzte szusszal a kiszolgálást. – Nem tudom, honnan menekült ide ez a népség, de nagy a gyanúm, hogy valami esküvőről jöhettek, mert nagyon puccosan vannak kinyalva. Nézze azt a szőke nőt, milyen ragyogó estélyiben van, az a szakállas fickó meg szmokingban, a mellette ülő fekete csaj meg tele van arany ékszerekkel. Rá nem jövök, mi hozta ide őket, talán elfogyott a pia. No, sebaj, legalább nő a bevételünk. Kérem, a teli hamuzókat is öntse ki, s ha visszajön a söntéshez, kitöltök magának egy deci vodkát.

– Jól van – mondta a halász –, igyekszem.

Közben megérkezett Anka, és azonnal hozzálátott a poharak elmosásához. Bevitte a raktárba az üres üvegekkel teli rekeszeket, és a férfival újabb láda sört hoztak ki a vendégeknek. Aztán bement a mosdóba a felmosórongyért és a vederért, amikor betántorgott a szőke szépség.

– Rosszul van? – kérdezte Anka.

– Nagyon – válaszolta a nő –, muszáj megmosdanom egy kicsit, mert különben mindjárt elhányom magam. Tudja, elmenekültünk a tanácsos úr lányának a lagzijából. Bocs, de muszáj hánynom – mondta a szőke, és Anka magára hagyta.

Már dél felé járt az idő, amikor végre kiürült az ivó. Anka és a halász leültek egy kávé és egy sör mellé megpihenni. Miranda is melléjük telepedett egy pohárka likőrrel, és épp azon tanakodtak, mi történhetett az esküvőn, amikor belépett Jócó, a zenész fiatalember, és leült melléjük. Nagyon fáradt volt, valami eseményről jöhett, mert a fellépő fekete bársonymellényében és a fehér selyemingében volt, ami eléggé át volt izzadva, és igen rossz szag lengte körül.

– Miranda, kérem, hozzon nekem egy deci konyakot és egy jó erős kávé, mert mindjárt eldőlök a fáradságtól – szólta oda a pultosnőnek.

– Tán csak nem a tanácsos úr lányának az esküvőjéről jön? – kérdezte Anka.

– De bizony, onnan jövök, hogy a fene ette volna meg. Ilyen rohadt dolog még nem esett meg velem – nyögte keservesen.

– Mégis, mi a fene történt azon az esküvőn? – érdeklődtek a többiek.

– Jól van, elmondom, mi történt, csak egy kicsit előre kell menjek az időben. Az egész sztori úgy egy héttel az esküvő előtt kezdődött. Épp hazafelé

kerékpároztam az uszodából, amikor rátaláltam a tanácsos úr elszökött kutyájára. Még meg is örültem neki. A szép németjuhász ott pihent az út szélén. Megálltam, szölongattam egy darabig, amíg rá nem jöttem, hogy az eb, akit elüthetett egy autó, már kimúlt. Isten nyugtassa, gondoltam, most már nem kell több rúgást elszenvednie a gazdájától, aki köztudottan folyton az eben töltötte ki a dühét. Első gondolatom az volt, hogy szólok a tanácsosnak, a másik meg az, hogy jó lenne a kutya bőre a dobomra, mert a régi már elkopott. Mivel az ebet úgysem lehetett feltámasztani, a dob mellett döntöttem. Hazavittem Rexit és megnyúztam, a bőrét pedig annak rendje s módja szerint elkezdtem kikészíteni. Tudtam, hogy lesz elég idő rá, hiszen nem volt felkérésünk zenélésre, mert a tanácsos úr helyettünk egy vonós-négyest fogadott fel, hogy azok szolgáltassanak zenét a lánya lakodalmán, így bizonyítva, hogy ez egy előkelő esküvő. Csakhogy senki nem érezte jól magát a komolyzenétől, a hangulat kornyadozott, egy-két keringőt leszámítva szinte senki nem táncolt, és a fiatalabbak modern zenét követeltek. Felhívott hát a tanácsos úr telefonon, és kért, ha lehet, azonnal lépünk fel a zenekarommal, és rázzuk fel a vendégeket, mert unják magukat, s ha megünnöközünk, akkor kétszer nagyobb gázsit ad a szokásosnál. Nos, az utóbbi mondat serkentett arra, hogy elfogadjuk a felkérést, annak ellenére, hogy a dobra feszített kutyabőr még nem volt kellően kiszáradva. Hogy mégis jó hangzása legyen az ütőhangszernek, beletettem

egy kétszáz wattos égőt, hogy szárítsa a bőrt dobolás közben. Igen ám, de ahogy melegedni kezdett a félig nyers kutyabőr, úgy kezdett egyre bűdösebb és bűdösebb lenni a teremben szinte az elviselhetetlenségig, és olyan döglött kutyabűz lett, hogy mindenki menekülni kezdett kifelé, élen a tanácsos úrral, ki az udvarra vagy amerre látott. Még az ifjú pár is megfutamodott, míg végül a 120 vendég közül már csak hat nagyon részeg párnak húztuk a talpalávalót – mondta Jocó, s mert körülötte mindenki nevetett a kocsmában, ő is jobb kedvre derült.

– Le a kalappal szegény Rexi előtt. Legalább halálában megbosszulhatta a gazdáját a sok rúgás miatt – mondta Anka és elégedetten nevetett...

– Azt hiszem, maga az egyetlen kutyabőr-tulajdonos ebben a városban – jegyezte meg a halász. – Azért irathatott volna valami mottót a kutyabőrre a tanácsos úrral, mint az eb egykori tulajdonosával.

– Isten őrizzen, hogy megtudja, milyen bőr van a dobomon – jajdult fel Jocó. – Különben sem találná meg a dobot, mert kivittem a kertünk végébe és bezártam a régi budiba, amit már nem használ senki. Ott van a legjobb helyen, és lassan majd kiszárad – mondta mosolyogva és szedelőzködni kezdett.

– Hát már megy is, kedves kutyabőr-tulajdonos? – kérdezte tőle Miranda.

– Megyek és megfürdök, mert olyan bűdös vagyok, hogy még elszökösnek a maga vendégei is miattam – mondta a fiú, és nevetve távozott.



Szent József, oltárkép, nagyváradai Barátok temploma